

Lord Lister

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

CHINESE RATTEN

N° 2601

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbenouden.

Chinese Ratten

HOOFDSTUK I

DE BUIT VAN WONG LI

Op de hoek van Pine Apple Street en Liberty Street, op een honderd passen afstand van het drukke spoorwegstation en in het hartje van zuidelijk Brooklyn ligt de opiumkit van Wong Li, maar alleen als zodanig bekend bij de ingewijden, want uiterlijk ziet het huis van deze zoon van het Hemelse Rijk er uit als een gewoon koffiehuis, hoofdzakelijk bestemd voor landgenoten, die daar ook hun geliefkoosde,, wonderlijke kostjes kunnen krijgen.

Er waren verder nog een viertal loegekamertjes, ook bestemd voor landgenoten, die hun eisen niet al te heeg-

stelden en genoeg namen met een Chinees bed, dat niet veel meer is dan een plank en een houten blok, om het hoofd op te leggen.

Volgens de opvattingen van een Westering zag Wong Li er al even eenvoudig, degelijk en eerbiedwaardig uit als zijn nederig koffiehuis.

's Zomers ging hij nooit anders gekleed dan in de wijde broek en het korte zijden jasje, dat zijn vader, zijn grootvader en zijn overgrootvader steeds in China gedragen hadden en alleen in het hartje van de winter trok hij daar een pels over aan, gevoerd met scha-

penwol. Maar winter of zomer, altijd droeg hij een scheefstaand kalotje van zwarte zijde, dat hem het uiterlijk gaf van een goedgehartige geestelijke, met zijn dik gezicht, zijn brede wangen, de kleine, tintelende ogen en de eeuwige glimlach om zijn dunne lippen.

's Avonds kwamen er dikwijls zeelui in zijn huis, hoofdzakelijk Chinezen, die een partijtje kaart kwamen spelen, koffie dronken, over koetjes en kalfjes praatten, soms plotseling slaande ruzie kregen, zonder dat iemand, die geen Chinees was, van tevoren iets had kunnen merken en dan schoot de vlugste of de handigste een of twee van zijn landgenoten overhoop met zijn revolver.

Dat vertellen wij nu, omdat wij het toevallig heel zeker weten, maar de politie wist van niets en dat is ook niet zo vreemd, want er kraaide nooit een haan naar zulke voorvallen. Chinezen zijn nooit erg mededeelzaam en zeker niet over onderlinge twisten. Zij denken maar: Een westerling begrijpt toch niets van onze drijfveren en beweegredenen, van onze geheime genootschappen, onze vetes en onze hartstochten.

Trouwens, zo'n doodgeschoten Chinees, als hij bij toeval iets in de melk te brokkelen had en dus zelfs na zijn dood lastig zou kunnen worden, verdween dan wel eens op een snelle en raadselachtige manier. Daarmee was dan alles geregeld en niemand sprak meer over het onbeduidend voorval. En zeker de dader niet, die wel wat beters te doen had dan herinneringen levendig te houden, die hem naar Sing-Sing zouden kunnen brengen, een van de grootste van alle Amerikaanse gevangenissen of misschien zelfs wel naar de elektrische stoel.

Voor de goede orde wandelde de po-

litie natuurlijk wel eens het huis van Wong Li binnen, in de gedaante van een rechercheur of Stille. Maar nooit werd er iets gevonden of ontdekt, dat de eigenaar zou kunnen compromitteren. Die vond men altijd, zittend naast zijn klein buffet, waarop een reusachtige koffiemachine stond, aan de ene kant en een niet minder grote theepot aan de andere, gegarneerd met vele dozijnen kopjes van nagemaakt porselein, schotels met Hot Dogs, bananen en andere etenswaren, die er een beetje eigenaardig uitzagen en doorgaans sterk gepeperd waren.

Van zijn plaats af grijnslachte hij vriendelijk tegen de agenten, die hij onmiddellijk scheen te herkennen, zei een paar woorden in zijn grappig Engels, en liet hen rustig rondkijken.

Een enkele keer maar vonden twee rechercheurs in zijn koffiehuis een gevaarlijke bandiet, die zij na een korte worsteling konden overmeesteren, voor hij zijn pistool had kunnen gebruiken, maar Wong Li kwam in volle luister uit deze beproeving te voorschijn want men kon bewijzen, dat de waardige Chinees de schurk absoluut niet kende en hem die dag voor het eerst zag.

Op een avond in het begin van de lente, omstreeks half twaalf, kwam er een man de gelagkamer binnen, zonder dat het schelletje van de straatdeur was gegaan. Hij stond ineens midden in de zaal en keek rond.

Het was geen Chinees en droeg een avondcostuum.

Het gladde, als met gele was opgewreven voorhoofd van Wong Li vertoonde enige rimpels toen hij de man zag binnen stappen, maar dadelijk verdwenen die weer, toen hij opstond van zijn gewone plaats naast zijn buffet en op de nieuwe bezoeker toedribbelde met

zijn twee kleine gele handen helemaal in zijn wijde mouwen geborgen en hem op zachte toon iets vroeg.

De bezoeker, een jongeman van nog geen dertig jaar liet, toen hij lachte, al zijn witte tanden zien, klopte de Chinees trouwhartig op de schouder, keek eens aandachtig rond en zei toen zachtjes:

— Een boodschap van de Meester, Wong Li. Ik moet je even spreken. Ik ben om zo te zeggen gestuurd, als keurmeester. Waar heb je haar? Waar heb je de nieuwe schoonheid?

Er kwam opeens een boosaardige flikkering in de zwarte ogen van de Chinees en zijn gelaat stond strak, toen hij sissend fluisterde:

— Ik zou maar wat zachter praten, als ik u was, Mister Howard. Ik geloof niet, dat dit voor anderen bestemd is. Het is mijn gewoonte niet, om raad te geven, maar dat lachen kon u nog wel eens duur komen te staan. Het is een ernstige zaak, waarvoor men u gestuurd heeft, mister Howard.

De scherp getekende wenkbrauwen van de bezoeker gingen omhoog en hij keek vol minachting neer op de Chinees, die voor hem stond met zijn gebogen ruggetje en die voortdurend in zijn handen wreef.

— Ik weet zelf wel wat ik doen of laten moet, Wong Li. Wil jij me soms vertellen, gele bandiet, dat ik teveel gedronken heb?

Een venijnige blik schoot een ogenblik uit de scheve, zwarte ogen naar de Westerling, die zo hoog boven hem uitstak en toen zei Wong Li onderdanig:

— Wong Li matigt zich geen oordeel aan. Wong Li raadt u alleen maar ten goede. De Meester is heel streng, strenger dan ooit in deze gevaarlijke tijd en uzelf weet het goed, dat deze zaak ge-

heim moet blijven. En kom nu maar mee.

Onhoorbaar op zijn vilten zolen, gleed hij de kleine koffiekamer uit en zijn bezoeker volgde hem op de hielon. Zo kwamen zij in de gang, die aan de ene kant door de straatdeur en aan de andere door een deur naar een kleine donkere smerige binnenplaats werd afgesloten.

Halverwege die gang was nog een derde deur, die leidde naar de kamer van Wong Li, achter de gelagkamer.

Hier gingen zij binnen en dadelijk zei de Chinees nu kortaf:

— Het kenteken.

— Komaan, gele broeder, wat is dat voor dwaasheid? Je kent mij toch wel?

— Het kenteken, herhaalde de Chinees onverbiddelijk. Ik ken u, mister Howard, maar de Meester ken ik nog beter, al heb ik hem nooit in levende lijve gezien. Ik heb strenge orders er niemand toe te laten, zonder dat ik de ivoren schijf gezien heb.

— En als ik die nu eens niet bij mij heb?

— Dan zou ik u niet toelaten, zei de Chinees koud.

Howard begon bulderend te lachen, tot de tranen in zijn ogen kwamen, maar toen de Chinees hem onbeweeglijk met zijn zwarte oogjes bleef aangluren, begon hij in zijn zakken te zoeken tot dat hij eindelijk iets vond, dat hij de Chinees minachtend toewierp over de glanzend geboende tafel.

Het was de helft van een dunne, ronde schijf van ivoor, ongeveer zo dik als een speelfiche, en zo groot als een zilveren dollar. De rechte kant was op een grillige wijze ingekeept.

Wong Li haalde zwiingend een zelfde, halve schijf uit zijn zak, overtuigde zich dat de figuurtjes precies in elkaar pas-

ten, zodat de woorden, die op de schijf stonden, een duidelijke zin vormden, liet een grommend geluid horen, gaf de bezoeker zijn helft terug en zei:

— Nog eens, mister Howard, leer de lichtzinnigheid af, als het om een opdracht van de Meester gaat. Het is duidelijk dat u hem niet goed schijnt te kennen. Pas op, dat is alles, wat ik u te zeggen heb.

De ander haalde zijn schouders op en Wong Li keerde zich van hem af, om zijn blik vol haat en minachting te verbergen. Hij liep naar een fraaie kast, waarvan de vier brede planken vol stonden met kostbaar porselein, dranken en theepotjes, schotels en kannen.

Hij deed een van de glazen deuren open, scheen daar iets te doen en plotseling schoven de vijf planken tegelijkertijd met hun kostbare vracht naar achteren, zodat aan weerskanten een smalle opening vrij kwam, ongeveer een halve meter breed.

— Een heel mooie inrichting, grinnikte Howard. En als de politie dat nu eens toevallig ontdekt?

— De politiemann, die het toevallig zou ontdekken, zou twee tellen later niet meer leven, mister Howard, antwoordde de Chinees bedaard.

— En de bezoekers van je opiumkit moeten hier dus allemaal passeren?

— Neen, voor hen is een andere geheime toegang. Deze kast is alleen bestemd voor dragers van die ivoren schijf. In mijn kit komen alleen die mensen, die mij de zilveren kogel kunnen laten zien, door mij zelf gegraveerd. Wong Li is slim, maar Wong Li lacht ook niet zo vaak. Mister Howard, volg mij.

Howard stapte de kast binnen en de andere trok hem door de nauwe ope-

ning, waarop dadelijk een zacht geluid bewees, dat de planken weer op hun plaats schoven. Het was op deze plek stikdonker, maar de Chinees maakte dadelijk licht met een zaklantaarn. De twee stonden in een smalle blijkbaar erg oude gang, die in vroeger jaren kennelijk een doorgang tussen twee huizen was geweest. De muren sloegen vochtig uit.

De gang was een meter of twintig lang en aan het einde afgesloten met een stevige deur, die Wong Li met behulp van een zwarte, fraai bewerkte sleutel moest openen.

Toen zij de deur doorgingen hoorde Howard zachtjes wat sprekende en zingende stemmen. Zij waren nu in een gang, die een grote bocht beschreef, bijna een halve cirkel en toen zij haar volgden, werd het geluid steeds duidelijker, totdat de Chinees, een zijden gordijn opzij schoof en de bezoeker zo een blik gunde in een schemerachtig verlicht, groot vertrek, dat zijn doel onmiddellijk verried door de zoetige geur die er hing.

De geur was afkomstig van talrijke komforen, waaraan de opiumschuivers hun lange pijpen aanstaken. Zij lagen op harde houten banken, met een houten slaaprol en net als kribben aan boord van een schip, de een boven de ander.

Aan lange kettingen hingen vier kleine, Arabische lampen van het plafond af. Op de houten vloer lagen hier en daar dikke tapijten en dierenvelen. De houten muren waren kaal, op een paar wandtapijten na.

Op kleine Arabische tafels, dicht bij de rustbanken, stond alles wat er nodig was om te kunnen roken, de zilveren schaaltes, waarop de ronde balletjes opium, de lange zilveren naalden om een balletje aan te prikken en het daar-

mee in de kleine pijpkop te drukken, het komfoortje met gloeiende kolen om het balletje opium te laten gloeien en tenslotte de pijpen met hun eigenaardige vorm.

Wong Li liep zonder te wachten met zijn katachtige tred dwars door het grote vertrek en tot tweemaal toe schoof hij vrij onzacht met de punt van zijn voet een opiumschiuiver uit de weg, die van zijn rustbank was gegleden.

Howard zag bijna niets dan Chinezen en maar twee Westerlingen, met holle gezichten en brandende, koortsachtige ogen, die half wezenloos een liedje zongen en hem absoluut niet schenen te zien.

— Beesten, bromde hij voor zich heen, terwijl hij zijn gids volgde.

Die had de kit, waar nooit een straaltje daglicht kon binnen dringen alweer door een tweede uitgang verlaten, liep snel door een donkere gang, daalde een trap af van vijf treden, ging weer verder, langs een kronkelende gang, stinkend en donker en klom eindelijk weer een trap op, ditmaal niet van steen maar van hout, die meer dan twintig treden telde en dus ergens op de hoogte van een eerste verdieping moest uitkomen. Hij wenkte Howard, dat hij stil moest zijn en voorzichtig moest lopen, trok hem een kamer binnen, greep zijn bezoeker bij de hand en leidde hem in een volkomen duisternis tot vlak voor een muur.

Hij scheen daar even rond te tasten en plotseling drong een zwak licht door een kleine, rechthoekige opening het vertrek binnen. Howard moest op een stoel gaan staan, om zijn ogen voor dat kijkgat te kunnen brengen.

Een volle minuut staarde hij naar binnen, stapte toen van de stoel en fluisterde grinnikend tegen de Chinees:

— Een prachtstuk. Een heerlijk hapje voor de Meester. De oude schavuit heeft haar dus voor zich zelf bewaard.

— Wees voorzichtig met je woorden, beet de Chinees hem toe en sloot snel het luikje weer. In uw eigen belang zou ik u aanraden, tegen niemand iets van de zaak los te laten. Denk eraan dat de drager van de halve, ivoren schijf steeds tot geheimhouding verplicht is. Ik zou maar regelrecht naar huis gaan en daar langs de gebruikelijke weg rapport uitbrengen. Dat is voor u het veiligste. U hebt haar nu gezien en kunt oordelen of mijn keus goed was of niet. Geef de Meester een beschrijving.

Howard gaf niet eens antwoord. Zwijgend ging hij de kamer uit en keerde langs dezelfde weg weer terug.

Bij de straatdeur knikte hij Wong Li hooghartig toe en toen stond hij op straat. Een ogenblik scheen hij in dubio te staan, wat hij zou doen en toen liep hij met vlugge tred naar de dichtstbijzijnde parkeerplaats, haalde daar zijn auto, nam achter het stuur plaats en reed in snelle vaart langs Liberty Street, onder twee viaducten door, toen over de Brooklynbrug en tenslotte langs Frankfort Street. Hij stalde zijn cabriolet in een garage niet ver van het stadhuis, holde de treden van een station af van de ondergrondse, moest vijftien seconden wachten, voor er een trein kwam, sprong daarin en was een ogenblik later aan het begin van Stanton Street.

Hij liep stevig door, tot hij een groot huis bereikte, waarvan de portier hem grijnzend teeknikte.

— U mag u wel voortmaken, mijnheer Howard, zei de man. De pret is al in volle gang.

Howard lachte, stapte in de lift, liet

zich naar de vierde verdieping brengen, ging een voorkamer binnen, waar hij zich zijn overgoed uitdeed en een ogenblik later stond hij op de drempel van een helder verlicht vertrek, waar een dertigtal personen, bijna evenveel vrouwen als mannen, aan een lange tafel soupeerden, luidruchtig en blijkbaar ver van nuchter.

Aan het hoofd van de tafel zat een breed geschouderde man, met een bleek opgezet gezicht en gevaarlijk loerende varkensoogjes, net als trouwens alle andere heren in rok. Die man was Loe Bishop, een vertrouwde van professor Shirley, van de beruchte Meester, wiens misdadige praktijken de politie wel eens vermoed had, zonder dat zij er nog ooit kans toe had gezien, voldoende bewijzen te verzamelen tegen deze geheimzinnige man; zonder enige twijfel een der schranderste en daardoor een der gevaarlijkste bendeleden, die New York ooit heeft gekend.

Het gelach en het gezang hield even op, toen Howard binnen kwam. Luidruchtig riep hij:

— Hallo. Daar ben ik weer. Alles okay? En de complimenten van Wong Li.

De man aan het hoofd van de tafel nam hem heel even scherp op en zei toen langzaam, met zijn doordringende stem:

— Jij bent vannacht weer erg lacherig, Jimmy. Ik zou mij maar wat koest houden. Misschien deed je het beste, als je maar rustig naar huis ging.

— Ik denk er niet aan. Ik ben in een goede bui, riep Howard lachend. Tilly, ik kom naast je zitten. Geef me eens een kus, schat. Ted, kijkt nijdig, maar dat hoeft helemaal niet, want je bent bijna een zuster voor me, laten we zeggen een halfzuster, ha ha.

Men schoof wat op en het drinken, eten, lachen en kussen begon opnieuw.

De flatwoning was van Loe Bishop en die nacht vierde hij er feest met zijn beste vrienden, allemaal leden van een beruchte smokkelbende, die zich, als er gelegenheid voor was, ook wel met andere zaken bezig hield.

Howard had zich van een fles whisky meester gemaakt en dronk er lustig op los, en steeds luider lachte hij, steeds scheller klonk zijn stem, ofschoon de dame naast hem al een paar malen verschrikt had aangestoten.

Het was ver na middernacht, toen Howard wankelend opstond, met zijn glas in de handen, en met dikke tong begon:

— En nu wil ik een toast uitbrengen op de Meester. Hij is een beste, oude kerel, haha. En een oude snoeper ook. Jullie weten niet, waar ik geweest ben. Vannacht was ik de drager van de ivoeren schijf. Die beste Meester van ons heeft een liefje verstoep bij Wong Li, een kersvers geïmporteerd schatje, nog haast een kind, die oude bandiet, ha ha. Zij zit in een geheim vertrek en morgen komt hij haar opzoeken, die grappenmaker. Is het niet om je dood te lachen?

Hij wilde doorgaan, toen hij ozaakteek, omdat hij een hand op zijn schouder voelde.

Hij keek in het bleke, pafferige gezicht van de Chef. Loe Bishop zei bedaard, met zijn sigaret tussen de lippen en hem strak aankijkend:

— Even een klein gesprekje, Howard. Nee, onder vier ogen.

Het was plotseling doodstil geworden. Iedereen keek naar het tweetal. Grijslachend had Howard zijn glas neergezet. Alleen een beetje bleek maar en enigszins wankelend volgde hij Loe door

het grote vertrek, terwijl de anderen hem nakeken, zwigend en met strakke gezichten.

Toen zij in de andere kamer waren, zei Loe rustig, na de deur te hebben gesloten:

— Geef mij je proppenchieter 's, Howard.

— Mijn pistooltje? Wil je mijn pistooltje hebben, baas? vroeg Howard grinnikend. Hij stak de hand in zijn binnenzak, haalde er zijn kleine browning uit en gaf die aan Loe Bishop.

— Dank je, Jim. Dank je wel. En nu, vaarwel.

— Wat is dat, baas, ga je weg?

— Niet ik, Jimmy, maar jij, antwoord-

de Loe koud en hij keek de ander strak aan.

Howard was langzaam opgestaan van de stoel, waarop hij nog was neergelassen. Hij wreef even met de hand over het voorhoofd en lachte kort. Het was de laatste keer. Terwijl hij langzaam naar de andere deur liep, kraakte fel en kort het schot, dat hem in de rug trof.

Een ogenblik later kwam Loe Bishop het vertrek weer binnen, waar het feest weer in volle gang was en zei rustig:

— Een ogenblik, dames en heren, voor een onaangenaam bericht. Ik moet u tot mijn spijt medelen, dat ons lid James Howard zich zoëven heeft doodgelachen.

HOOFDSTUK II

DUBBEL SPEL

Het bleef een ogenblik volkomen stil in het grote vertrek, zodat men de gejaagde ademhaling van een van de vrouwen, een grote, mooie blondine, blijkbaar een nieuwelinge, duidelijk kon horen.

Er was er niet een bij het hele gezelschap, die niet onmiddellijk de betekenis had begrepen van de woorden, die Loe Bishop op zo'n kalme toon had gesproken.

De waarschuwing aan Howard was

door de ezel in de wind geslagen en nu had hij het gelag moeten betalen voor zijn eigen loslippigheid. Het was nu eenmaal verboden over dingen te spreken, die iemand waren opgedragen, wanneer hij drager was van de ivoren schijf. Een kind kon dat weten. Howard had het ook geweten, maar door zijn dronkenschap en lichtzinnigheid was hij het een ogenblik vergeten.

En dat korte ogenblik had hem de dood ingejaagd, onverbiddelijk. Een

particuliere onderneming van de Meester was aan het licht gebracht en dat kostte de aanbrenner het leven, al was het ook in eigen kring gebeurd.

Bishop had kalm een verse sigaret opgestoken en wandelde naar zijn plaats terug. Hij gooide de revolver van de dode man met een onverschillig gebaar naast zich op de tafel en zei, bij wijze van grafrede:

— Ja, wat moet men er van zeggen. Hij was anders een beste jongen, Howard, en wel te gebruiken. Mary wil jij me even die schaal kreeft aangeven?

En hiermede scheen de ban verbroken te zijn. Het gesprek werd hervat, er werd weer gelachen en er werden weer moppen getapt.

En tien minuten later dacht niemand meer aan Howard, de loslippige.

Maar de blonde vrouw, scheen nog niet bekomen te zijn van de schrik.

Zij speelde zenuwachtig met wat brood, dat zij tot kleine propjes kneedde en wierp nu en dan een blik vol angst en afschuw in de richting van de gastheer, die opgewekt en volmaakt rustig zat te praten met zijn tafeldame, een gitzwarte Creoolse met een olijfkleurige tint.

Plotseling wendde zij zich tot haar tafelgenote, een vrouw van zeker veertig jaar, en zei, heel zacht:

— Het is afschuwelijk. Ik blijf hier niet langer. Ik geloof dat ik zou stikken. Dat het erg was, wist ik wel, maar dit is afschuwelijk. Ik ga onmiddellijk de politie bellen.

De zwaar opgemaakte vrouw naast haar draaide langzaam haar gelaat naar haar toe en zei toen schouderophlend:

— Daar ben je al veel te laat mee. Howard is nu dood.

— Maar ik weet toch dat die ellendeling hem heeft doodgeschoten.

— Hoe weet je dat, schat? Ben jij er bij geweest?

— Dat niet, maar Bishop zei...

— Wat zei hij? Hij zei alleen maar, dat Howard zich had doodgelachen. Wat zou dat?

— Wat dat zou? Iedereen begreep het.

— Jane, ik begrijp je niet, zei de zwarte vrouw hoofdschuddend. Beter dan wie ook moest jij weten, dat dit geen overtuigend bewijs is. Als ik jou was...

Zij hield plotseling op, want haar blik was gevallen op een man, die schuin tegenover haar zat en die haar strak schijnbaar een andere kant uitkeek. Hij keek speciaal naar haar mond, die vrij groot was, maar mooi gevormd.

Hij zag er uit als een man van een jaar of vijfendertig, groot, met brede schouders, grijze ogen en een hoog voorhoofd.

— Ik geloof zowaar, dat onze nieuweling mij zit te bestuderen, viel zij zichzelf met een schor lachje in de rede. Nu, veel moois valt er aan Daisy Mayflower niet meer te zien. Daisy Meibloempje. Het is me 't Meibloempje wel. Nog een paar maanden, Jane, en ik kan Howard gaan opzoeken, waar hij dan ook mag zijn.

Onder de tafel greep de blonde mooie vrouw snel de kleine, gele hand van haar buurvrouw en zei vol innig medelijden zachtjes:

— Dat hoeft niet, Daisy, als je jezelf maar beter verzorgde. Waarom blijf je bij dit tuig?

— Heel eenvoudig, omdat ik er van mijn zestiende jaar af bij ben geweest. Je maakt je niet zo gemakkelijk los van een ondeugd.

— Zeg dat niet. Je hebt mij toch geholpen om...

— Stil. Geen woord daarover. Als iemand van dit deftig gezelschap daarachter kwam, dan hoefde ik geen twee maanden meer te wachten, om Howard te gaan opzoeken, maar ik zou hem binnen vijf minuten gezelschap kunnen gaan houden. Wees een beetje voorzichtig. Die man daar zit nog altijd naar ons te kijken.

De vrouw volgde de richting van haar blik, haalde de schouders op en zei:

— Hij zit veel te ver van ons af. En ze praten allemaal zo hard. Het is onmogelijk, dat hij ons kan horen.

— En toch zeg ik je, wees voorzichtig. Je trekt hier meer de aandacht dan me lief is. Ik had ook nooit moeten instemmen met je krankzinnig plan. Wat schiet je ermee op? Je kunt niets doen, als vrouw. Een man zou hier trouwens evenmin iets hebben kunnen doen, verondersteld dat hij hier ongevraagd was binnen gekomen. Nog geen tien minuten geleden is hier een man vermoord. Wij weten het allen en je bent niet eens in staat, om er een strafzaak van te maken. Desnoods zou de helft van die kerels hier onmiddellijk bereid zijn om een meened te doen, voor die moordenaar daar, met zijn bleke gezicht.

— Om godswil, Daisy, ga er toch uit, drong de blonde vrouw aan.

— Neen. Te laat. Dat zei ik je al, toen je je voor het eerst over mij heenboog in het ziekenhuis van het leger des Heils, waar ze me hadden opgenomen, toen ik bij een razzia, die tik kreeg van een van je vrienden. Toen heb ik al geweigerd, net zoals ik nu weiger. Het is de moeite niet meer waard. Heb je me wel eens horen hoesten? Hoop maar niet, dat je het nog eens te horen krijgt. Nog geen twee maanden, misschien nog maar een, en Daisy is er geweest. Dan gaat ze in een smal kistje,

wat aarde op haar graf en misschien wel een kruisje van de jongens, als ze eens een goede slag hebben geslagen, met het opschrift: «Hier ligt Daisy Mayflower, in leven lid van de bende van Professor Shirley». Weet je wat, jij moest er om vragen, als ik het hoekje om ben, tenminste als je het zelf overleeft, want je weet zeker wel, dat je je leven hier geen moment zeker bent.

— Dat weet ik, antwoordde de blonde vrouw. Maar het kan mij niet schelen. Je zult dat niet begrijpen...

— Er is niets wat ik niet begrijp, zei Daisy heel kalm. Je bent nog jong en heel mooi. Je hebt een sterke wil. Als het je onder die omstandigheden niet kan schelen, of je sterft, dan heb je pas kort geleden een man lief gehad, die je versmaad heeft. Gestorven is hij niet, anders zou je houding weer heel anders zijn.

De blonde vrouw was doodsbleek geworden en een ogenblik was het alsof zij zou opstaan en vluchten. Maar ze herstelde zich en zei bevend:

— Hoe weet je dat in 's hemelsnaam?

Daisy haalde haar schouders op en zei:

— Alsof dat niet voor de hand lag. Kom, kleine meid, zet je er over heen. Een vrouw, die ook maar een sikkepit geeft om een man, is in mijn ogen niet eens het touw waard, waaraan ze moest worden opgehangen. Heb je gezien, hoe die zwarte naar je kijkt, daar, naast rode Anna?

— Ja, ik heb hem gezien en ik griezelen van die man. Wat een tronie.

— Ja, als je daarop gaat letten. Je zit hier eenvoudig in een beestenkooi. Maar die diertjes zijn niet allemaal even lelijk en dat is het enige onderscheid. Die blonde daar, die is erg knap, vind je niet? Nu, die heerlijke boy heeft zijn

eigen broer vermoord, een halve gram opium door een drankje gemengd, om een erfenis in handen te krijgen. Die is er natuurlijk al lang doorgedraaid. Toen heeft hij een oom vergiftigd, met hetzelfde doel. Bewijzen zijn er nooit te vinden geweest. Maar iedereen hier weet het. Vijf jaren heeft hij gezeten voor smokkelen en mishandeling. Dat zou je niet zeggen, hé? Het lieve kereltje.

Daisy liet een kort lachje horen, dat bijna onmiddellijk overging in een scheurende hoest, die het hele magere lichaam deed schokken, tot de blonde moordenaar aan de overkant nijdig riep:

— Houd alsjeblief op met dat geblaf, of ik draai je je nek om. Waarom speel jij hier op ons feest voor het rammelend geraamte?

— Om jullie aan je naaste toekomst te herinneren, lieveling, antwoordde Daisy, zwaar ademhalend, maar alweer lachend.

En intussen ging het feest door, alsof er niets gebeurd was, men dronk, men werd steeds luidruchtiger en plotseling wist Jane, zonder dat ze had omgekeken, dat de zwarte man met zijn stekende ogen vlak achter haar was gaan zitten en zijn stoel met zich mee had genomen. En voor ze wist wat er gebeurde, had hij haar in de hals gekust.

Zij draaide zich met een ruk om, doodsbleek, de blauwe ogen fonkelend van woede en beet hem toe:

— Jij schoft. Durf dat nog eens.

— Wel, mijn duifje, ik zal het net zo vaak durven, als je maar wilt, of als ik wil. Onze kleine nieuweling is toch niet preuts? Daar houden we hier niet van. Altijd vrolijk en opgewekt. Zeg, ik breng je naar huis. Dat is afgesproken.

Jane draaide zich minachtend om zonder iets te antwoorden, maar de man, groot en breed met blinkend witte tanden, onder het korte, gitzwarte snorretje, greep haar bij de schouder, om haar te dwingen, hem weer aan te kijken.

De man was verre van nuchter. Zijn stem had een dreigende klank, toen hij dicht bij haar oor zei:

— Ik zie wel, dat je Buck Logan nog niet goed kent. Ik vond je al direkt aardig, toen je binnenkwam met die zwarte vogelverschrikster naast je. En als ik iemand aardig vind, zus, dan laat ik dat ook zien.

Hij had haar linkerarm om haar witte schouders geslagen en wilde haar hoofd met geweld naar zich toebuigen, toen een sterke hand hem in zijn nekvel greep en hem onweerstaanbaar achteruit trok, terwijl een heldere stem kalm zei:

— Buck Logan, zoiets doet geen gentleman. Laat die dame met rust.

De grote, zwarte man rukte zo woedend om vrij te komen, dat zijn boord en zwarte stropdas krakend achter bleven in de hand van de spreker.

Hij greep onmiddellijk naar zijn zak en krijste bijna stikkend van drift:

— Zeg, vervloekte indringer, waar bemoel jij je mee? Waar kom je vandaan? Weet je wel wie ik ben?

— Wie weet dat niet? Buck Logan, de grootste zuiplap van Shirley's bende, met een jachtbuit van vier agenten, een detective en een kasloper, allemaal verraderlijk in de rug neergeknald. Verreweg de grootste lefbroeier en gevaarlijk voor vrouwen, die graag het gevaar zoeken. Maar dat schijnt de dame niet te doen. Ze wijst je beleefdheden af, jij blijft aandringen en ik help haar, zoals het een heer betaamt. Heb ik ge-

lijk, baas?

De vraag was gericht tot Loe Bishop, die met een verveeld gezicht met zijn dessertmes speelde en toen antwoordde:

— Zoek het onder elkaar maar uit, maar niet in mijn huis. Logan, kun jij nu nooit je handen thuis houden? Vooruit jongens, geeft elkander de hand en legt het bij. Geen onaangenaamheden op mijn fuif.

Glimlachend stak de man met de grijze ogen, zijn hand uit, maar Buck Logan die hem met een gemene blik had opgenomen, viel snel naar hem uit, met zijn gebalde linker vuist en rekenend op zijn grote kracht en zijn bokserstalenten, om de ander het zwijgen op te leggen.

Iedereen in het vertrek kende die verraderlijke linkse hoek van Buck en was er terecht bang voor. Meestal kwam hij zo bliksemsnel en onverwacht aan, dat er geen afweer mogelijk was.

Niemand kon goed volgen hoe het gebeurde, zo snel ging het in zijn werk, maar de aangevallene bracht bliksemsnel zijn bedreigde kaak buiten het bereik van de dreigende vuist, dook en raakte met een doffe slag het maagkuiltje van zijn tegenstander.

Logan gedroeg zich alsof het geen mannenvulst was, maar een moker, die hem getroffen had. Hij vouwde zichzelf als het ware op en kwam in die houding op de vloer terecht, met een diepe en zeer lange zucht. Toen strekte hij zich schijnbaar vol welbehagen uit en verzak in een zalige bewusteloosheid.

— Knap, prees Bishop lakoniek. Maar als je lang wilt leven, beste jongen, zoek dan niet te vaak ruzie met Buck Logan. Zijn revolver heeft een eigenaardigheid, de kogels treffen je meestal, als je met je rug naar hem toestaat.

Het is maar een waarschuwing. Als je werkelijk bij ons wilt blijven en mijn informaties uit Chicago over je zijn gunstig, dan moet je weer vriendschap met hem zien te sluiten.

— Ik zal het onthouden, baas, zei de nieuweling nederig.

Toen boog hij zich over Jane, die verschrikt achteruit was gedeinsd en zei zacht maar duidelijk alleen voor haar hoorbaar:

— Ik zou nu maar met mij meegaan, Jane Collins. Uw spel heeft nu lang genoeg geduurd en het begint heel gevaarlijk te worden.

De vrouw was bleek geworden, staarde hem een ogenblik geschrokken aan en stond toen plotseling vastberaden op.

Haar bevrijder had ook Daisy's hand gepakt en zei glimlachend:

— Ik neem uw vriendin mee, miss Daisy. Dat is werkelijk beter voor haar. De jongens worden een beetje vervelend. U moet hier eigenlijk nooit zonder beschermer komen.

Hij boog voor haar, nam rustig de arm van Jane, zwaalde het gezelschap vaarwel en stond een ogenblik later met haar op straat, in de nog kille nachtlucht en terwijl de hemel in het oosten al begon te kleuren met een zacht roze tint, die een prachtige lentedag voorspelde.

Zij hadden, zonder iets te zeggen, al een paar blokken ver gelopen, zoekend naar een taxi, toen de vrouw plotseling stil stond op een donkere verlaten plek dicht bij de hoek van een plantsoen en zacht vroeg, terwijl ze hem strak aankeek:

— Waarom loop je eigenlijk mee? Hoe wist je mijn achternaam? Ik heb veel zin om een agent te roepen, al heb je je dan ook ridderlijk tegenover mij

gedragen.

— Praat daar niet over, zei de ander glimlachend. Voor u ben ik vannacht naar dat huis gegaan.

— Voor mij? herhaalde Jane verbaasd en wantrouwend en hield haar stevige, blanke hand klaar om onmiddellijk haar tas te kunnen openen en de browning te grijpen.

— Ja, voor u. Ik wist, dat u vannacht daarheen zou gaan.

— Dat kon niemand weten. Omdat...

— Omdat het werd afgesproken op een politiebureau? Dat wilt u toch zeggen? Nu, ik weet het toch. Hoe, dat komt er niet op aan? Maar het is waar, dat ik u nog nooit gezien had. Ik wist alleen maar, dat u detective was, en ook, dat u heel moedig moest zijn. U hebt daar een bijzonder gevaarlijk spel gespeeld, Miss Collins. Zonder de hulp van Daisy zou u er trouwens niet ingekomen zijn. Ik heb respect voor u. Maar het is onverstandig wat u doet. Denk niet, dat ze u zouden sparen, omdat u een vrouw bent als zij u in de gaten kregen? Zij zijn niet veel meer dan beesten, vooral die verschrikkelijke Bishop.

Jane had verbijsterd geluisterd en vroeg nu haperend:

— En spreekt jij zo over je vrienden? Wie ben je dan eigenlijk?

— Dat wil ik voorlopig maar liever voor mij houden. In elk geval, een kameraad, waarop u zult kunnen rekenen, waar en wanneer ook. U heeft nu een geheim gehoord, dat Howard niet had mogen verklappen, dat van het meisje in de kit van Wong Li. Wilt u daar achteraan?

— Natuurlijk, antwoordde Jane Collins onmiddellijk. Wat dacht je dan? Vannacht nog stuur ik er een paar agenten op af?

Haar zonderlinge redder schudde nu glimlachend het hoofd en zei:

— U bent een heel dappere jongedame, maar u schijnt toch niet veel af te weten van de organisatie van professor Shirley. De politie zal dat meisje nooit vinden.

— Je denkt dus, dat ze haar naar een andere plek brengen? riep Jane uit.

— Dat is niet eens nodig. Zij kan daar in het huis zelf blijven, zo goed verborgen, dat ook de knapste politie-man haar niet zal ontdekken. Dat moet met een list gebeuren, geloof mij. Ik hoop, dat ik dat trouwens zelf zal kunnen laten zien.

— Jij, een bendelid?

— Dat ben ik niet, antwoordde de man rustig. Beschouw me als een vriend, als een helper, die u ernstig waarschuwt. U zult de toestanden hier eerst moeten kennen. Een vrouw, al is ze nog zo moedig, moet tegen die schurken wel het onderspit delven.

— Ik kan mij vermommen, zei Jane trots. Zie je mijn haar? Het ziet er net echt uit, hè? Het is een pruik.

— Dan maak ik u mijn compliment, antwoordde haar beschermer. Ik hield het inderdaad voor echt haar maar ik heb er weinig verstand van. Eerlijk is eerlijk, mijn blonde haar is ook niet echt. Maar daar komt een taxi. Ik zou u aanraden, Miss Collins, die zaak van Wong Li en het Hongaarse meisje maar te laten rusten, in ieder geval de eerste vierentwintig uur. Geloof mij, uw agenten kunnen daar niets uitvoeren.

De detective aarzelde nog even en scheen toen een besluit te nemen. Zij zei vlug en zachtjes:

— Nee. Ik zou geen rust hebben. Ik moet mijn plicht doen. Over tien minuten ben ik aan mijn bureau en dan gaan mijn mannen er op af. Ik kan niet an-

ders, na alles, wat ik in het huis van Bishop heb gehoord.

— U ziet dus niet in, dat die kerel dan onmiddellijk zal begrijpen, dat er een verklikker onder zijn gasten is geweest en dat u of ik dat moeten zijn, omdat zijn huis voor de anderen door ons verlaten is geworden?

Nog even weifelde het meisje en toen zei ze beslist:

— Ook dat zal me niet tegen houden. Ik kom daar toch niet meer terug, denk ik.

— U niet. Maar zullen zij niet naar u toekomen? En denkt u helemaal niet aan de vrouw, die u daar als haar vriendin heeft binnengebracht en op wie nu de verdenking zal rusten, dat zij met u en misschien ook met mij samenspanst?

— Ik kan toch niet anders. Ik moet het doen. Het is mijn plicht. Die zou ik schandelijk verzuimen, als ik niet deed wat ik kon om dat ongelukkige meisje te redden.

— Misschien hebt u van uw standpunt wel gelijk. Dan zal ik ook mijn plicht doen en ik ga direkt Daisy in veiligheid brengen. Adieu of liever tot ziens.

— Wilt u mij echt uw naam niet noemen? vroeg Jane, met haar voet al op de treeplank.

— Mijn naam? Noem mij voorlopig maar Mijnheer Pottেকijker. Die naam lijkt mij heel geschikt. U zult snel van mij horen, denk ik. Chauffeur, breng deze dame vlug naar het hoofdbureau van politie.

De chauffeur keek de vreemdeling even aan en tikte aan zijn pet. Het meisje stapte in. Het portier sloeg dicht.

En mijnheer Pottেকijker sprak nog even met de chauffeur, om hem nog een paar aanwijzingen te geven.

Deze liet de taxi eerst achteruit een

zijstraat indraaien, gooide hem in zijn eerste versnelling en draaide de straat weer in.

Toen deze was gekeerd nam de zonderlinge beschermer een aanloopje en sprong op de achterbumper van het tamelijk oude voertuig, dat echter heel hard door de verlaten straten van Manhattan reed.

Nog geen twintig minuten later stond de wagen stil op een donkere plek van de rivierkade.

De man stapte van de bumper af en gooide het portier open. Onmiddellijk stapte hij achteruit. De vrouw binnen bleef roerloos zitten. Uit het open portier kwam een zoetige lucht.

Jane Collins, de detective, was volkomen bewusteloos.

De man keek even vol belangstelling in het bleke gezichtje en zei toen rustig tegen de chauffeur:

— In orde, Charles. De boot ligt toch klaar? Laat Henderson haar daarheen dragen. Heb je het kraantje van de gasleiding dichtgedraaid?

— Allang. Na zestig seconden had ze al genoeg.

— Prachtig. Het is anders gelopen, dan ik dacht. Daar heb je James.

Een reus van een kerel kwam aanlopen van een steigertje. Een paar woorden, toen tilde hij de bewusteloze vrouw uit de auto en droeg haar naar een grote motorboot, die langs de steiger zachtjes op de golven wiegde.

Mijnheer Pottেকijker keek hem even na, wreef in zijn handen en zei toen tegen de chauffeur van de taxi:

— Er is veel werk aan de winkel, Charles, vannacht nog. Wij gaan een bezoek brengen aan het huis van Wong Li.

Mijnheer Pottেকijker was John Raffles, de grote avonturier.

HOOFDSTUK III

DE TWEEDE LACHENDE MAN

Charles Brand, de helper van Raffles, keek zijn vriend scherp aan en zei toen:

— Weet je wat je daar zegt? Het huis van Wong Li staat niet voor iedereen open, tenminste niet het geheime gedeelte.

— En toch kom ik er binnen, Charles.

— Met behulp van de politie?

— Beslist niet, Charles. Juist om te voorkomen, dat de politie alles bedierf, heb ik dat dappere kind tot mijn spijt moeten beletten, roet in het eten te gooien.

— Waarom zou het ons lukken en de politie niet?

— Omdat wij niet met geweld, maar met handigheid tewerk gaan, Charles.

— Maar je hebt me zelf gezegd, Edward, hield Brand aan, dat de Chinees niemand toelaat, zonder een kenteken. En je zult moeten toegeven, niet eens te weten, waaruit dat bestaat.

— Zo was het ook, beste kerel. Maar sinds een paar uren weet ik het. Het

is de helft van een ivoren schijfje, met een paar woorden erop, waarvan de rand, ik meen de doorsnede, precies moet passen in de rand van de halve schijf, die in het bezit is van Wong Li.

— Nu, dan hoeven wij niet eens aan de zaak te beginnen, want die halve schijf hebben wij niet.

— Hier is ze, Charles, zei Raffles bedaard.

Brand slaakte een onderdrukte kreet van verrassing, toen hij het witte stukje ivoor tussen de vingers van Raffles zag.

Hij vroeg opgewonden:

— Hoe kom je daaraan? Gestolen?

— Dat hoefde zelfs niet, Charles. De man, die het bij zich had en wiens lijk nu ergens in het zwarte water van de East River drijft, was dronken en peuterde telkens opnieuw in zijn zakken, net zo lang, tot dit ding op de grond viel, precies voor mijn voeten. Ik behoefde mij alleen maar te bukken om het op te rapen.

En in enkele zinnen vertelde Raffles

aan Brand wat er die nacht in de woning van Loe Bishop was gebeurd en hoe de rampzalige Howard door zijn eigen loslippigheid aan zijn einde was gekomen.

Brand had zwijgend geluisterd naast zijn taxi, nog steeds in zijn rol van een tamelijk slordige chauffeur en vroeg nu:

— Welke rol speelt eigenlijk de zwarte vrouw?

— Erg duidelijk is mij dat niet geworden, maar naar wat ik van haar lippen kon aflezen, wil zij de laatste maanden van haar leven nog zoveel mogelijk goed maken van het kwaad, dat zij bedreven heeft. Ik geloof, dat ze Bishop haat en niets liever zou willen, dan dat hij de gevangenis inwandelde. Nu weet je voorlopig genoeg. Wacht hier, totdat Henderson en ik onze dappere dame naar haar tijdelijke verblijfplaats hebben gebracht. Wij hoeven alleen maar de rivier over te steken. Zij zal daar volkomen veilig zijn, totdat wij terug zijn en zij blijft nog minstens zes of zeven uren buiten bewustzijn. Niemand kan haar komen storen.

Raffles liep snel naar de steiger en sprong op het dek van de motorboot, die ogenblikkelijk wegvoer en Brand bleef alleen met zijn taxi en zijn gedachten.

Raffles had een paar dagen eerder op een heel eenvoudige manier door middel van een in de schoorsteen opgehangen microfoon het gesprek afgeluisterd, dat Jane Collins voerde met een van haar chefs, waarin zij haar plan vertelde om, geholpen door Daisy Mayflower, als een soort dievenmeid, in het hol van de leeuw door te dringen, in de hoop, daar iets nuttigs te weten te komen en de politie eindelijk eens de zo vurig begeerde bewijzen tegen de

machtige bendechef in handen te kunnen spelen.

De chef had wegens het grote gevaar eerst geweigerd en pas toegegeven, toen Jane hem verzekerde dat een paar detectives op enige afstand het huis in het oog zouden houden.

Die detectives hadden dan ook rustig toegekeken, hoe hun vrouwelijke collega met een onbekende heer naar buiten kwam, in een taxi stapte en wegreed. Best mogelijk, dat zij ook gezien hadden dat Raffles op de bumper was gesprongen. Zij waren niet vlug genoeg geweest om hem te grijpen of zelfs maar om de taxi te volgen en te zien waar zij bleef.

Toen Raffles dit gesprek had gehoord, stond zijn besluit vast, ook eens naar die fuif van Bishop te gaan. Hij had daarbij handig gebruik gemaakt van het feit, dat een grote bende te Chicago juist een van haar leden naar New York zou sturen. Die man was onderweg gearresteerd en de politie had dit opzettelijk stil gehouden, in de hoop, dat de man wel zou gaan babbelen en zij hierdoor nog anderen in handen zou kunnen krijgen.

Van z'n arrestatie mocht daarom niets uitlekken. Dit had Raffles ook gehoord en hij had zich brutaalweg uitgegeven voor de verwachte man uit Chicago, wat vrij gemakkelijk was, omdat niemand van Bishop's vrienden hem ooit gezien had. Bishop zelf twijfelde geen ogenblik, daar de overeenkomst strikt geheim was gehouden en hij vast geloofde de enige te zijn, die er van wist. En Raffles scheen zijn rol voortreffelijk te hebben gespeeld.

Brand begon zich juist ongerust te maken over het lange wegblijven van Raffles en Henderson, toen hij het nijdig puffen van de scheepsmotor hoor-

de. Een ogenblik later schoot de motorboot weer langs de steiger en Raffles en Henderson sprongen aan wal.

— In orde, zei Raffles zacht, toen hij weer voor Brand stond. Zij slaapt rustig en is volkomen veilig. Morgen als alles achter de rug is, zal ik haar mijn verontschuldigen aanbieden. Tussen haakjes, weet je wel, dat die Wong Li schatrijk is? Hij moet een fortuin verdiend hebben met het smokkelen van opium en andere dingen, die het daglicht niet kunnen verdragen.

— Ik weet het niet, Edward, maar een ding weet ik wel zeker en dat is, dat wij vannacht echter onze hals op het spel zetten. Wat denk je te doen?

— Wel, heel eenvoudig. Ik zal Wong Li de schijf laten zien en hem zeggen, dat ik het meisje kom halen, in opdracht van de meester.

— En als hij weigert, haar mee te geven aan iemand, die hij niet kent?

— Hij zal niet weigeren.

— Als hij het toch doet?

— Dan zal hij me natuurlijk dwingen hem neer te slaan. Misschien heb je toch gelijk. Maar daar is wel wat aan te doen. Het is een geluk, dat Howard en ik ongeveer hetzelfde figuur hebben en dezelfde ogen. Het zal mij niet veel moeite kosten, mij onder het rijden in de taxi te vermommen. Is het kistje met pruiken en al de andere spullen in de wagen?

— Natuurlijk. Maar je vergeet een ding. Howard is dood.

— Ongetwijfeld, maar dat weet de Chinees niet. En vooruit nu, snel, want over twee uren is het dag.

— Het wordt dus nog erger dan ik dacht, zei Brand zuchtend. Nu, ik kan je toch niet tegenhouden en dus alleen maar hopen, dat alles zonder kleerscheuren afloopt.

Henderson kreeg snel zijn instructies en ging nu zelf achter het stuur zitten.

Brand nam naast Raffles plaats, trok de gordijntjes naar beneden en keek zwijgend en vol bewondering, hoe Raffles snel en alleen bij het licht van een plafondlampje en een zaklantaarn zijn uiterlijk volkomen veranderde.

Met behulp van een paar stukjes trekpleister bracht hij de ooghoeken iets omhoog, juist als bij Howard, wiens ogen iets scheef stonden.

Een paar doorboorde kersepitten, goed schoon gemaakt en glad geslepen in de neusgaten, gaven zijn neus die breedte, die ook bij het reukorgaan van de dode man was opgevallen. De pruik werd verwisseld en in de dunne schminklaag werden met een benen stift fijne rimpels naast de ogen getrokken. En nu leek alles, de vorm, het gezicht, de kleur van het haar. Men zou zelfs gezworen hebben, dat het fijne, rosblonde snorretje onder de brede neus echt was.

En de stem van Raffles had precies de goede neusklank, toen hij nog een laatste blik in het spiegeltje wierp.

Dertig meter verder stond de auto stil. Raffles stapte uit, overtuigde zich dat hij zijn browning voor het grijpen had en dat de helft van het ivoren schijfje in zijn vestzak zat, zette zijn hoge hoed een beetje schuin en zei toen zacht:

— Blijf hier wachten. Als alles goed gaat, moet ik binnen tien minuten met het meisje terug zijn.

— Nog een ogenblik Edward. Je had het net over de rijkdommen van Li. Moeten die ook in dat ene kwartier tegelijk met het meisje in jouw handen overgaan?

— Dat zou wel wat veel van het goede zijn. Eerst dat meisje in veiligheid en dan zullen wij verder zien.

Raffles knikte Henderson toe, drukte Brand de hand en verdween in de halve duisternis van de slecht verlichte straat.

Nu had hij al volkomen de loop van een man, die wel niet dronken is, maar ook niet bepaald nuchter, onzeker en enigszins zwaaiend.

Nauwelijks had Raffles een voet over de drempel gezet of als een schim kwam uit de schemerige gang een Chinees te voorschijn, in een los jasje en een wijde pantalon gekleed, geruisloos op de dikke vilten zolen van zijn sloffen.

Het was een Chinees, maar Raffles zag toch direct, dat het niet de heer des huizes was.

De man liet zijn donkere ogen snel en onderzoekend over het gezicht van de late gast gaan.

Tot zijn blijdschap merkte Raffles direkt, dat de man Howard moest kennen, want hij maakte een diepe buiging en zei toen met zijn toonloze keelstem:

— De meester is juist naar zijn slaapkamer gegaan, mijnheer.

— Dan moet hij er maar weer uitkomen, zei Raffles en trok zijn hoed nog wat schuiner. Denk je soms, dat ik die lange tocht voor niets heb gemaakt? Er is haast bij. Haal hem op.

— Heeft u de schijf, mijnheer?

— Hier, gele duivel. En maak nu wat voort.

De Chinees had een korte blik op de halve, ivoren schijf geworpen, keerde zich zwigend om en verdween in de duisternis van de lange gang.

De naam van Shirley moest wel een geduchte klank hebben, want er waren nog geen twee minuten voorbij of Wong Li kwam opdagen, bezig met het dichtknopen van zijn zijden buis.

— U bent weer terug? begon hij. Het is zeker belangrijk dat u de arme Wong Li van zijn nachtrust berooft?

— Het is zeker belangrijk, gele schavuit, als de Meester er achter zit, antwoordde Raffles met een dikke tong. Hier heb je het schijfje, je ziet, dat ik het nog heb. Haal het meisje, of breng me bij haar, ik neem haar mee.

Er gloeide iets in de zwarte ogen van de Chinees, toen hij zei:

— De Meester is dus van gedachten veranderd?

— Dat schijnt zo, vriend Li. Komt er nog wat van? Ik heb niet veel zin om te wachten en de Meester waarschijnlijk nog veel minder, ha, ha.

Wong Li had vlug de schijven gepast, gaf de zogenaamde Howard zijn helft terug, haalde de schouders op en zei:

— Professor Shirley is de Meester en de arme Wong Li is zijn onderdanige slaaf. Kom mee, dan kunt u langs de achteruitgang weer op straat komen. Het is niet goed, dat men jonge meisjes op dit uur van de nacht uit het nederige huis van Wong Li ziet komen.

Op dat ogenblik ging ergens achter in de gang de telefoon.

Wong Li excuseerde zich met een verwonderd gezicht en liep dadelijk naar de telefoon.

Hij luisterde eerst en antwoordde toen zo zacht, dat Raffles onmogelijk kon verstaan wat hij zei, vooral niet omdat de Chinees zijn eigen taal sprak.

Wong Li stond met zijn rug naar hem toe, toen hij langzaam de hoorn weer op de haak legde.

Toen hij zich omdraaide, lag er iets op zijn gele tronie, dat Raffles onmiddellijk de hand in de zak deed steken naar zijn browning.

Maar een seconde later was het gele gezicht weer een en al zoetsappigheid.

Handenwrijvend en telkens buigend met een grijnslach, die al zijn gele tanden ontblootte, zei hij vriendelijk:

— Wees zo goed, mij te volgen, Mister Howard, wees zo goed.

— Ik volg je, gele schelm, maak wat voort, zei Raffles.

Hij wist dat er iets gebeurd was in de laatste seconde. Wat het was, wist

hij niet, maar hij wist wel dat het gevaar voor hem betekende en hij nam zich voor, meer dan ooit op zijn hoede te zijn. De vingers van zijn rechterhand waren om de harde kolf van zijn browning geklemd, toen hij Wong Li door de halfduistere gang begon te volgen.

HOOFDSTUK IV

DE MARTELING

Raffles volgde dezelfde weg, die een paar uren eerder Howard had gevolgd.

Hij hield Li goed in het oog, met zijn zaklantaarn in de linkerhand, klaar om die te gebruiken als het nodig was.

Zo kwamen zij langs het vertrek, waar opium geschoven werd en waar enkele Chinezen volkomen bewusteloos op hun rustbanken lagen, liepen door een lange gang en kwamen in het huis en in dezelfde kamer, met de opening, waardoor Howard een blik op de gevangene had geworpen.

Raffles had gemerkt, dat Wong Li langzaam had gelopen. Het was duidelijk, dat de Chinees dit opzettelijk deed,

waarschijnlijk om tijd te winnen. Het verwonderde Raffles zelfs, dat de kerel hem niet in een verkeerde richting had gebracht. Misschien had hij dit niet gedaan, om niet al te vroeg achterdocht te wekken. Dat er iets aan de hand was betwijfelde Raffles geen seconde meer.

Een paar keer had Wong Li omgekeken met een loerende, tijgerachtige uitdrukking in zijn zwarte ogen, om er zeker van te zijn, dat de bezoeker hem wel volgde.

Wong Li had langzaam het schuifje in de muur opzij getrokken, en zei nu grijnslachend:

— Ga op een stoel staan, dan kan je

haar even zien. Heel belangrijk.

— Prachtig, vriend Li, maar blijf niet achter me staan. Ik kan niet verdragen, dat ik het Gele Gevaar zo dicht achter mijn rug heb. Ga naast mij staan, schurk.

Schouderophalend ging Li met zijn rug tegen de muur staan, vlak naast de stoel, waar Raffles op klom.

Deze keek even door het vierkante gat, recht in het bleke, wanhopige gezicht van een nog heel jong meisje, met grote, glanzende ogen, die smekend in zijn richting staarden, zonder hem te kunnen zien. Haar kleine handen lagen in haar schoot gevouwen. Zij zat doodstil, als een gevangen vogeltje, niet begrijpend wat haar lot zou zijn. Zij was nog bijna een kind.

— Mooi hè? vroeg Wong Li, zich in de handen wrijvend. Een heerlijk hapje voor de Meester. Maar het heeft ook heel wat moeite gekost, het schatje hierheen te krijgen. U weet zeker wel hoe het gegaan is, mijnheer Howard.

— Ik weet het niet en het kan mij ook niets schelen, antwoordde Raffles kortaf. Maak de deur open en breng mij bij haar. En vlug een beetje, want er is geen tijd te verliezen.

Maar Wong Li was helemaal niet vlug. Integendeel, plotseling scheen hij allerlei tegenslagen te hebben. De deur van de kamer wilde niet dadelijk open. Het licht in de gang ging op onverklaarbare wijze uit en Raffles moest zijn zaklantaarn te hulp roepen en tot overmaat van ramp klaagde de Chinees, dat hij de sleutel van de gevangenis van het meisje vergeten had en hem dadelijk zou gaan halen.

Raffles greep hem echter stevig bij een van zijn magere armen en zei koeltjes:

— Verlies maar geen tijd, gele broe-

der. Ik heb je liever bij mij. Het is gek, maar jij hoort tot de mensen, die ik graag dicht bij mij houd. Je ziet, hoe gemakkelijk het is, als men op alles is voorbereid.

Vlug had Raffles de twee grendels terug geschoven en werkte nu met een van zijn lopers aan het slot.

Eenmaal leek het of Wong Li weg wilde sluipen, maar die kerel naast hem scheen overal ogen te hebben, want hij keek onmiddellijk van zijn werk op en zei dreigend:

— Blijf naast mij, Li, of mijn revolver gaat per ongeluk af.

De deur ging open. Raffles duwde Wong Li voor zich uit en maakte onmiddellijk licht. Het meisje gaf een kreet van schrik en deinsde achteruit, tot in de verste hoek van het vertrek.

— Je hoeft niet bang te zijn, zei Raffles zacht. Ik ben een vriend en ik kom je hier weghalen. Hoet heet je?

— Ik heet Elena Hovary, mijnheer, antwoordde het meisje met bevende stem. Heb medelijden. Mijn arme vader zal doodongerust zijn. Breng mij naar hem toe.

— Stil maar, over een uur ben je bij hem, zei Raffles vriendelijk. Li, ga in die hoek staan. Ik heb je nu niet meer nodig. Ik kan er wel alleen uitkomen. Elena, sla vlug je mantel om. Wij hebben haast, het is hier niet pluis.

Er was iets in de stem van Raffles, dat het meisje niet alleen gerust stelde, maar haar ook tot spoed aandreef.

— Wat betekent dit eigenlijk, mijnheer Howard? vroeg de Chinees. Het lijkt wel, alsof u de oude Li niet vertrouwt. U denkt zeker dat u gevaar van mij te duchten hebt?

— Maar man, jij bent een gedachtenlezer, riep Raffles uit. Je slaat de spijker op de kop. Juffrouw Elena, ik ben

tot uw dienst.

Hij liet haar voorgaan en wilde haar snel volgen, toen Wong Li schoot, door de zak van zijn wijde pantalon heen. Het was meer een schot op goed geluk, want Wong Li was echt geen cowboy en hij miste dan ook.

Raffles draaide zich snel om en schoot onmiddellijk terug, vanaf de heup. Li draaide als een tol om en viel plat voorover op de grond, aan de schouder gewond.

Het meisje had een kreet geslaakt, maar Raffles zei dadelijk geruststellend:

— Het is niets. Dat is zo onze manier van ruzie maken. Lieve hemel, u gaat toch niet flauw vallen?

Of dit zo was of niet, de kleine Hongaarse draaide verdacht met haar ogen, wankelde, zocht steun bij Raffles en zou gevallen zijn, als hij haar niet had opgevangen.

Hij aarzelde geen ogenblik, maar nam haar op in zijn krachtige armen en droeg haar verder. Maar ver kwam hij niet. Er klonken snelle voetstappen op het portaal en Raffles wist, dat hij in grote moeilijkheden was geraakt.

Met zijn voet duwde hij de deur van de kamer open, waarin de Chinees hem eerst gebracht had en legde het bewusteloze meisje op de brede rustbank. Hij vloog weer terug naar de deur en stond tegenover een zestal mannen, die al in de gang waren, waar het licht nu weer brandde.

Raffles probeerde de lamp stuk te schieten, maar door de haast miste hij het peertje op een millimeter. Hij slaagde erin één van de kerels neer te schieten, maar toen waren de anderen al bij hem.

Er ontstond een geweldige worsteling en Raffles vocht, zoals hij lang niet

had gedaan. Zij harde, geofende vuist beukte nog twee van de aanvallers tegen de vlakte, maar een derde liet hem struikelen. Hij kreeg het gewicht van twee anderen bovenop zich en tenslotte werd hij overmeesterd en stevig gebonden met touwen, die blijkbaar opzettelijk daarvoor meegenomen waren.

Drie mannen stonden hijgend en met gescheurde kleren tegenover hem en Raffles herkende een van hen, ofschoon een van zijn ogen was dichtgeslagen, onmiddellijk, het was de man, die hij diezelfde nacht in het huis van Loe Bishop had neergeslagen, omdat hij Jane Collins lastig viel, Buck Logan. En die moest hem ook herkennen, want hij zei, met trillende vingers het bloed van zijn gelaat vegend:

— Ik geloof, dat wij elkaar kennen, kereltje. En je kunt je gelukkig prijzen, dat we opdracht hebben gekregen, je tot iedere prijs te sparen. Anders zou je nu al de inhoud van mijn browning in je lichaam hebben. Dat wordt een mooi zaakje.

Men vond Wong Li kreunend op de vloer liggen.

Raffles werd vastgepakt en door zijn aanvallers naar een ruim vertrek gebracht, waar op dat ogenblik een vijftal mannen zwijgend bij elkaar zaten, die Daisy bewaakten, die zelf bleek en hoestend en blijkbaar volkomen onverschillig erbij zat. Zij tilde even het hoofd op, om Raffles te zien en keek toen weer voor zich.

Vier minuten later ratelde er een belletje en dadelijk verlieten vier van de vijf mannen de kamer.

Het bleef even stil. Plotseling ging er aan de wand een groot, fraai geschilderd schilderij omhoog en een opening werd zichtbaar even groot als een gewone deur.

In die deuropening vertoonde zich een man en dadelijk vlogen twee van de bendeleden hulpvaardig toe, gaven hem de hand en hielpen hem om uit de opening, die ongeveer twee meter boven de grond lag, eerst op een stevige tafel, dan op een stoel en vervolgens op de vloer stappen.

Die man was professor Shirley.

Raffles had hem al een keer gezien, onder heel andere omstandigheden. Toen was zijn gezicht verre van aantrekkelijk geweest, maar nu vertoonde dat brede, witte gezicht een uitdrukking die zelfs een moedig man bang zou hebben gemaakt.

Hij kwam langzaam naar de gebonden Raffles toe, bekeek hem aandachtig, zonder iets te zeggen, draaide zich om, nam plaats in een gemakkelijke stoel, wreef met zijn witte, dikke vingers langs zijn dubbele kin en begon toen:

— Dat is een eigenaardige zaak. Waarom gaf jij je uit voor Howard, die dood is?

— Dat maakte het gemakkelijker om hier binnen te komen, antwoordde Raffles rustig. Ik was bang dat Wong Li me anders niet zou toelaten.

— Wat kwam je hier doen?

— Het Hongaars meisje redden.

— Hoe wist je dat ze hier was?

— Howard vertelde het immers, toen hij nog leefde.

— Hoe kwam je aan die halve schijf?

— Ik vond ze voor mijn voeten. Howard had ze laten vallen...

— Maar dat zwarte serpent, daar, heeft je de plek genoemd, waar mijn Hongaarse aanwinst was.

— Zij heeft niets gezegd. De juiste plek ontdekte ik zelf.

De aderen op het voorhoofd van de Meester zwollen tot koorden en zijn

dikke handen grepen krampachtig de leuning van zijn stoel, toen hij zei, terwijl hij Raffles met een boosaardige blik aankeek:

— Ik denk niet, dat je dat lang zult volhouden. Maar je zult me op nog meer vragen moeten antwoorden. Om te beginnen dan, wie ben je?

— Pardon, ik zou liever mijn incognito willen bewaren, antwoordde Raffles hoffelijk.

— Maar ik heb een vermoeden en ik wil wel graag weten of dat juist is. Nog niet zo lang geleden heb ik te doen gehad met een zekere Engelsman, die hier zijn neus komt steken in dingen, die hem helemaal niet aangaan en die mij al meer dwars heeft gezeten.

— Ik weet niet wie u bedoelt, zei Raffles, de schouders ophalend.

— Toch niet? Nu, wie weet vinden wij wel middelen je geheugen wat op te frissen. Breng Wong Li hier.

— Hij is gewond, Meester, zei Buck Logan. Die kerel heeft hem een kogel door z'n schouder gejaagd.

— Breng Wong Li, hier, met of zonder kogel in zijn schouder.

Een man verliet vlug het vertrek en Shirley richtte zich weer tot Raffles:

— Het toeval bestuurt nog maar al te vaak het menselijk lot, mijnheer Dingges, zal ik maar zeggen. Als ik niet nieuwsgierig was geweest en eens niet getelefoneerd had en als Wong Li de naam van de dode Howard niet had genoemd, die weer levend geworden was om het meisje zogenaamd uit mijn naam weg te halen, dan zou ik weer een droevig figuur hebben geslagen. Apropos, hoe kwam je op die fuif van mijn vriend Loe Bishop?

— Een trucje. Het beroepsgeheim verbiedt me nadere bijzonderheden te geven.

— Ook nog geestig? Toe maar. Maar dan ben je een zeldzaam mens. Het is nu maar de vraag, hoelang die geestigheid zich zal handhaven. Aha, daar is onze vriend Wong Li, een beetje bleker dan gewoonlijk en niet bepaald vast ter been, maar naar ik hoop, helder van geest en bereid om ons voor te lichten op een gebied, dat hem welbekend moet zijn. Luister eens goed, Li. Al dikwijls heb ik in de weinige vrije tijd, die een druk en welgevuld leven mij laat, gelezen, over een kunst, waarin jij en je landgenoten uitmunten, die van de pijniging van het menselijk lichaam. Daarin hebben de Chinezen het tot een verwonderlijke hoogte gebracht. Stel het geval, dat een man iets wil verzwijgen,

dat wij daarentegen graag zouden willen weten. Zouden er, dunkt je, waarde vriend Li, middelen zijn, om zo'n man aan het praten te krijgen?

Li wierp Raffles een blik vol haat toe, waarin ook een helse vreugde glom en zei, slap neergezeten in de stoel, waarin men hem had neergezet:

— Zulke middelen zijn er, Meester. Vele en goedwerkende. Kleine en grote, langzame en snelle en van allerlei graden. Binnen een half uur zal hij alles zeggen wat u weten wilt. En zelfs meer dan dat.

— Dat hoeft niet, antwoordde de Meester laconiek. Als hij maar zegt wat ik wil weten, dan ben ik tevreden.

HOOFDSTUK V

DE RATTENKELDER

— Meester, ik durf er mijn hand voor in het vuur te steken, dat deze man binnen een half uur zal spreken, herhaalde Wong Li. Ik heb een niet al te snel werkend middel, dat er op het eerste oog vrij onschuldig uitziet, maar aan zijn kracht heeft nog niemand weerstand kunnen bieden. Ik heb in een kleine kelder in mijn huis een dertigtal grote ratten. De beestjes krijgen niet veel te eten en zijn daardoor steeds hongerig. Ik houd ze in een hok, met een kleine valdeur, die ik van buiten af kan optrekken en de man, die met hen wordt opgesloten, beleeft enige onaangename ogenblikken. Mijn kleine knaagdieren zijn verzot op reuzel. Wij zullen de benen van deze man tot over de knie bloot maken en een dun laagje reuzel zal dan wonderen doen. Hi, hi, u moet ze eens zien knabbelen. Het gaat niet gauw, het gaat ook niet langzaam, maar de pijn is in ieder geval verschrikkelijk en ik wil de man zien, die zijn geheim weet te bewaren, onder de be-

ten van drie dozijn ratten.

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Je raaskalt, Wong Li. Als ik dat wil, zeg ik niets en ook ik heb mijn middelen, denk eraan. En wat u betreft, mijnheer Shirley, wij zullen hierna nog wel eens een woordje met elkaar wisselen, denk ik.

— Zou je denken? vroeg de bendechef honend. Hierna? Nu, het is mogelijk. Wil je nu zeggen wie je bent, waarom je hier gekomen bent, waar je je geld hebt, wie je vrienden zijn?

— Neen, antwoordde Raffles beslist.

— Je wilt ook niet zeggen of deze vrouw je geholpen heeft?

— Zij heeft mij helemaal niet geholpen. Ik zag haar op de fuif van die zwarte bandiet daar voor het eerst.

— En die blonde bedriegster, die ook is binnengeslopen samen met dit loeder?

— Ook haar kende ik niet.

— Dan zal ik je even op de hoogte

brengen, riep Shirley woest. Zij was een detective en als ze ooit weer bij ons binnen durft dringen, dan zal ze niet gespaard worden. En wat deze slet hier betreft, zij zal haar straf ondergaan, die zij verdiend heeft.

Daisy haalde de magere schouders op en zei met een hees lachje:

— Alsof ik bang ben. Ik heb toch geen maand meer te leven. Een beetje vroeger of later, maakt ook niets uit.

En eensklaps vloog zij op en haar zwarte ogen flikkerden:

— En als je het toch dan weten wilt, ja, ik heb die laatste maand van mijn leven willen besteden, om jullie beesten er allemaal in te laten lopen. Ja, op die manier hoopte ik nog iets goed te maken. Dat met de detective was nog maar het begin. Ik wilde bewijzen tegen jullie verzamelen, zolang ik er nog tijd voor had. Het is mislukt en dat zal ik mezelf nooit vergeven.

Een ogenblik liet Shirley zijn brede, witte kop op de borst zinken en scheen na te denken. Toen stond hij op en zei:

— Jij blijft hier Bishop en jij regelt het zaakje met deze indringer hier. Ik moet binnen een uur weten, waar ik aan toe ben. Je kunt mij over de afloop thuis telefoneren. Wat deze man ook zegt, hij moet worden vastgehouden, totdat ik terugkom. Of totdat mijn bekende boodschap komt. Ik kan mijn ongeduld niet langer bedwingen om nader kennis te maken met mijn nieuwe vriendinnetje. Mijn auto, Jim. Laat haar blinddoeken en draag haar in de wagen. Vluc een beetje. Als zij tegenspartelt, binden. Zij mag niet weten waar zij heen gaat.

Raffles moest zich uit alle macht beheersen. Hij wist welk lot het ongelukkige kind te wachten stond. En hij kon niets doen. Drie revolvers waren op hem

gericht en de touwen waren nieuw, dik en net staaldraad.

De stem van Shirley, slepend en onverschillig, klonk opnieuw:

— Wat die vrouw betreft, opruimen op de bekende manier. Ik ben niet van plan, ditmaal persoonlijk de Raad van Tucht te presideren. Doe jij het maar, Loe. Zij heeft zich schuldig gemaakt aan verraad en het proces kan kort zijn. Maar eerst de indringer. Haal de waarheid uit hem, al moest je het hem met gloeiende tangen doen. En denk erom, Li, dat ik jou verantwoordelijk stel als er iets misloopt. Is de auto er, Jim?

— Alles is in orde, Meester.

— Is mijn duifje naar binnen gedragen?

— Ja, Meester en de Nikker bewaakt haar zolang. Zij is op het ogenblik bij kennis.

Het volgende ogenblik was hij verdwenen.

Een paar van de kerels, die in het vertrek waren achter gebleven, brachten Daisy naar een andere kamer, waarvan de deur gesloten werd.

Drie mannen voerden Raffles de kamer uit.

Wong Li echter liet in zijn stoel een paar schrille kreten horen, omdat men hem vergat en een van de kerels, een stoere knaap, kwam terug om hem te halen.

Op Wong Li's aanwijzing liep de kleine troep snel door een stenen gang, die hol klonk, opende een kelderdeur, daalde een trap van acht treden af en kwam zo in een stikdonker vertrek, waar een mufte stank hing en waar een paar zaklantaarns licht moesten verspreiden.

Bij dat licht zag Raffles een soort kool staan en achter de tralies de rode, boosaardig gloeiende oogjes van een groot aantal ratten, die elkaar verdron-

gen en een scherp gepiep lieten horen.

De tralies waren bevestigd in een soort van raam, dat in twee sponningen liep en met behulp van een koord, dat over een paar katrollen draaide en door een kleine opening in de muur, van buitenaf kon worden opgetrokken.

In de kelder stond verder een soort brits, van zware balken met ijzeren bouten in de stenen vloer vastgeklonken.

Een paar sterke riemen, aan stalen krammen vastgemaakt, zeiden genoeg, zij waren om het gebonden slachtoffer vast te houden.

Li begon te spreken:

— Sla zijn broekpijpen om. Trek zijn schoenen uit. Ook zijn sokken. Zo is het goed. Hier is een doos met reuzel. Vervloekte ezel. Wil je dat ze hun buik vol eten aan reuzel? Smeer er zijn benen mee in. Niet te veel. Zo is het goed. En let nu op, verrader. In deze zijmuur is een luikje, met vier kleine tralies erin. De ratten kunnen er niet door, maar wij kunnen je wel horen schreeuwen en je ook zien, als wij dat willen. Bishop zal hier in de gang blijven en naar je luisteren. En help mij nu, verbind mij, ik ben een van de beste helpers van de Meester, denk er om, dat hij woedend zal zijn, als jullie mij laten kreperen.

Hij was zo zwak door het bloedverlies, dat hij bijna het bewustzijn verloor. Met half dichte ogen zag hij nog, hoe Raffles op de bank met sterke riemen werd vastgesnoerd en toen mompelde hij:

— Het koord... buiten de kelder... een flinke ruk...

Toen viel zijn hoofd slap opzij en de man, die hem droeg, ging snel met hem naar buiten, om zijn wond te verzorgen. De anderen volgden en de deur werd met twee grendels gesloten.

Loe liet het schijnsel van een lamp door het kleine, vierkante gat, naast de deur, even naar binnen dringen, zodat het het gezicht van Raffles bescheen, en zei honend:

— Ik ben benieuwd of je even hard zult lachen, als die arme Howard, die zo jong gestorven is.

Het werd donker. Raffles had zijn ogen gesloten. Hij hoorde duidelijk hoe de ratten heen en weer liepen over de vloer van hun kooi, wild geworden door de reuk van de reuzel en fel piepend. Hij hoorde hoe Bishop in zich zelf gromde en toen ongeduldig vloekte. Zijn lamp gaf onvoldoende licht en het was duidelijk, dat hij moeite had, het koord te pakken, dat de schuif van het hok moest openen. Maar eindelijk had hij het gevonden. Hij gaf een harde ruk aan het touw en lachte kort.

Raffles hoorde een schuivend geluid en wachtte de komst van de uitgehongerde knaagdieren moedig af.

Maar tot zijn verwondering bleven de ratten in hun nok nog altijd vechten en piepen. Was het touw soms gebroken? Had Loe er te hard aan getrokken?

Hij hoorde de kerel onderdrukt vloeken en toen kwam weer het schijnsel van de lamp flauwtjes door de opening en zocht de kleine kelder af. Raffles kon onmogelijk het gezicht van Bishop zien, maar wel hoorde hij zijn nijldige uitroep van ongeduld en verbazing.

En toen werd het plotseling donker, want de lamp was op de grond gevallen. Bishop gaf een schorre kreet, heel kort maar en toen klonk er een doffe val van een groot lichaam op een stenen vloer.

Wat gebeurde daar toch, in die smalle donkere gang? Raffles hoorde een

onderdrukt fluisteren en plotseling klom het geluid van grendels, die terug werden geschoven en vlugge voetstappen, die binnen kwamen.

Een lamp werd aangeknipt, de straal ging tastend de kelder rond, bleef op zijn gezicht rusten en toen hoorde Raffles een geluid, dat hem prettig in de oren klom. Het was een hartige, gulle krachtterm, ergens uit het hartje van Londen en uitgesproken door iemand, die hij heel goed kende.

Een lange, brede gestalte boog zich over hem heen en hij voelde hoe een sterke hand de riemen begon los te gespen.

— Ik dank je, James, fluisterde Raffles met een lachje. Dat was net op tijd. Ik ben bang dat de ratten het ditmaal zonder mijn benen zullen moeten stellen. Brand is hier toch ook?

— Vlakbij, mylord. De hemel zij dank dat we op tijd zijn gekomen.

— Waren er geen bandieten meer in de gang?

— Net allemaal de trap opgegaan, denk ik. Er was één kerel en die heb ik met mijn knuppel op zijn hoofd geslagen, juist toen hij voor het luikje stond. Die is voorlopig niet lastig meer.

— Heb je een lamp bij je, James? Zie zo, nu zal ik me eerst even ontdoen van die onsmakelijke reuzel. Mijn schoenen? Dank je. Ah, daar is Brand.

Inderdaad kwam Brand snel binnen, heel zacht lopend, greep met zijn bevende hand die van Raffles en vroeg:

— Niet gewond?

— Gezond als een vis. Alleen wat slordig gekleed. Maar het is geen tijd om ons daar zorgen over te maken. Ik hoor later wel van je, hoe je hier net op tijd bent binnen gekomen. Wij hebben nu andere dingen te doen en veel

belangrijker. Er zijn vrouwen in het grootste gevaar en zij moeten kost wat kost gered worden. Een is er hier in huis, Daisy, die ten dode is opgeschreven en die zij willen vermoorden.

Onder het fluisteren van die woorden was Raffles over het lichaam van Bishop heengestapt, dat de deur half versperde.

Hij draaide het lichaam met de punt van zijn schoen op de rug, keek in het gezicht en liet een zacht gefluit horen:

— Hier, neem deze browning, zei Brand, en drukte hem het wapen in zijn hand. Weet je de weg?

— Zo goed als dat in dit vervloekte huis mogelijk is. In ieder geval kan ik het vertrek terug vinden, waar ik net geweest ben. En nu geen woord meer, want wij zijn er vlakbij.

Tenslotte stonden zij vlakbij een deur, waarachter stemmen klonken. Een luide mannenstem sprak:

— En ik zeg je, dat wij niets mogen doen, voor Loe Bishop terug is. Zij hier, heeft geen haast. Ik neem het niet op mijn verantwoording haar zonder vonnis en behoorlijke rechtspraak naar de andere wereld te sturen.

— Onzin, riep een ruwe stem. Dat is maar comédie. Iedereen kent de afloop. Zij heeft verraad gepleegd en ze wist wat er op stond, of wist je dat soms niet, zwarte duivelin?

— De laffe schurken, fluisterde Daisy Mayflower. Maar het kon mij niets schelen. Het was er mij om te doen, mij op jullie te wreken.

— Ik wist het, klom de stem van Brand woedend.

— Nauwelijks een maand heeft zij nog te leven, Charles, fluisterde Raffles terug. De cratie van de nacht zal haar de genadeslag wel geven. Maar in ieder geval zal zij nu niet sterven.

Toen zei een van de mannenstemmen binnen weer:

— Ik begrijp niet waar hij blijft. Hij moest allang hier zijn. Ik ga eens kijken.

Raffles en Brand hielden hun revolvers klaar. De deur ging open. De man die haar opende, gaf een schreeuw van woede en vuurde driemaal snel achtereen in de richting van de gedaanten, die hij bij de deur zag. Raffles schoot terug, zelfs zonder te mikken en de man viel neer als een gevelde os, voor hij de deur dicht had kunnen gooien.

Toen stormde Raffles, met Brand, net op tijd de kamer binnen, om te voorkomen, dat de drie mannen, die daar nog waren, van hun wapens gebruik maakten.

Zij werden gedwongen met de handen omhoog te gaan staan en in die houding werden zij vlug en handig van letterlijk alles beroofd, wat maar waarde had.

Daisy had strak toegekeken, bleker dan ooit en Raffles ving haar net op tijd in zijn armen op, toen zij, uitgeput door alle emoties, in elkaar zakte.

HOOFDSTUK VI

OOK VOOR DE « MEESTER » KWAM HET UUR

Een van de huizen van Shirley lag niet ver van Central Park en men zei, dat het hem een miljoen dollars had gekost.

En dat was zeker niet te veel voor dit prachtige huis, aan drie zijden omringd door een kleine tuin, in een van de duurste wijken.

Het had maar drie verdiepingen en op de bovenste lag het vertrek, waar Shirley doorgaans zijn intieme feestjes gaf, dikwijls bewaakt door een paar van zijn vertrouwde dienaren, een Creool en een Japanner, die er wel voor zouden zorgen, dat er geen ongewenste bezoekers konden binnen komen.

In dit vertrek nu kwam Shirley binnen, op de voet gevolgd door zijn twee trawanten, die de bewusteloze Hongaarse droegen.

Shirley maakte dadelijk licht, rangschikte wat kussens op een brede rustbank en zei:

— Leg haar hier neer, Isaki, vlug een soupeetje. Het beste wat je krijgen kunt.

Terwijl de twee bedienden zwijgend in de weer waren, liep Shirley naar de schoorsteenmantel, drukte op een uitsteeksel, dat er uitzag als een bewerkte

krul in het prachtige eikenhout en onmiddellijk zonder enig geluid te maken, klapte er naast de haard een smal deurtje open.

Shirley liep even de lage, nauwe gang in, die evenwijdig liep met de zijmuur, tot het bovineinde van een ijzeren wenteltrap, keerde terug en sloot, tevrede brommend het geheime deurtje weer.

Shirley was iemand, die altijd graag zijn aftocht dekte. Er waren er maar weinig, die die geheime uitgang kenden.

Elena ontwaakte juist uit haar hernieuwde bewusteloosheid, toen de bedienden op het punt stonden weg te gaan.

Shirley wenkte de Japanner en zei zacht:

— Verdwij nu maar en wacht tot dat ik jullie roep en als mijn vriend Bishop soms te vroeg komt, met zijn aangename boodschap, dan vraag je hem, te wachten en je waarschuwt me eerst op de bekende manier. Ik wil niet gestoord worden. En verdwij nu.

De twee bedienden slopen weg en Shirley sloot dadelijk achter hen de deur. Het was de enige in het vertrek, het geheime deurtje naast de haard,

uitgezonderd.

Hij had zijn jas aangedaan en kwam nu naar Elena toe, die langzaam over-eind was gekomen. Zijn stem was hees, toen hij begon:

— Nu zijn we dan eindelijk alleen. Het is anders gelopen, dan ik dacht. Zulk aangenaam bezoek ontvang ik liever niet thuis. Maar nu zul je toch lief zijn en begrijpen, dat het beter is, mij te vriend te houden?

Het jonge meisje keek hem een ogenblik met grote, dodelijk verschrikte ogen aan en toen sprong zij plotseling op en schreeuwde:

— Laat mij eruit. Ik ga schreeuwen. Laat mij onmiddellijk vrij.

Shirley haalde zijn brede schouders op en zei spottend:

— Schreeuwen zal niet veel helpen, kleintje. Zie je, deze kamer is speciaal ingericht voor zulke kleine samenkomsten. De muren zijn heel dik, de ramen hebben luiken van ijzer, en heel zware gordijnen en er is op dit ogenblik niemand in mijn huis dan mijn twee bedienden, ik mag wel zeggen mijn twee slaven en ik. Niemand zou je dus horen. Wees nu verstandig en je zult het goed hebben. Er staat je een leventje te wachten, zoals je je nooit hebt kunnen dromen.

Hij wilde zijn arm om haar schouders slaan, maar zij ontweekt hem vliegensvlug en rende naar de tafel, waar zij een groot puntig mes greep.

— Als je mij durft aanraken, schurk, zal ik mij verdedigen en als ik niet kan, pleeg ik zelfmoord.

— Ho, ho. Jij bent een ware boskat, riep Shirley, weer dichterbij sluipend. Maar dat mag ik wel. Ik hou daar wel van. Dat is een bewijs van temperament.

Hij was met een paar stappen bij

haar, zij wilde terugwijken, maar struikelde half over de zware, koperen koel-emmer vol ijs en voor ze het evenwicht terug had, had hij haar gewapende hand gegrepen. Zij worstelde wanhopig in zijn armen, terwijl hij haar probeerde te kussen.

Een walging steeg in haar op en een mist kwam voor haar ogen, toen er plotseling buiten de gang snelle voetstappen klonken en er driftig op de deur werd getikt.

De stem van Pah Ansoe klonk gedempt en opgewonden:

— Meester, daar is Buck Logan, die u noodzakelijk moet spreken. Hij laat zich niet wegsturen. Er zijn ernstige dingen gebeurd, bij Wong Li. Die man is ontsnapt...

Shirley liet een soort van gebrul horen en zijn greep werd lossen. Dadelijk vluchtte het meisje naar de verste hoek van het kleine vertrek en stond daar, bevend, het mes weer in haar kleine hand geklemd.

Shirley liep naar de deur en schoof de knippen terug. Terwijl hij dit deed, zei hij:

— Laat hem in de zijkamer. En jij, kom binnen met Isaki en pas op die kleine tijgerin. Vervloekt, dat dit nu gebeuren moet. Maar is Loe Bishop dan kinds geworden? Kan hij niet eens meer op zijn gevangene passen?

Hij trok de deur open en deinsde terug, alsof hij een spook zag. Het was niet Pah Ansoe, die daar in de gang stond, maar een grote, krachtige gestalte. Hij werd op de voet gevolgd door een andere man, die echter buiten bleef staan, waarschijnlijk om de wacht te houden.

Shirley deed een greep in zijn zak, maar hij was te laat. De bevelende stem van de ander zei:

— Je handen omhoog, Shirley. En geen grapjes, want het zou je bezuren. Het spel is uit.

Hij had de hand snel in de jaszak van het bendehoofd gestoken, haalde er de kleine browning uit en liet die in zijn achterzak glijden, de schurk in bedwang houdend met zijn eigen revolver. Nu pas zette hij langzaam zijn hoed af en vroeg, terwijl hij de kamer binnenkwam:

— Herken je me niet, Shirley? Kijk eens goed? Wat zou je zeggen, ben ik mijnheer Dinges, of ben ik het niet?

Shirley wankelde achteruit, wreef met de hand over zijn voorhoofd en stamelde, terwijl zijn witte, vlezige wangen trilden:

— Je moet de duivel zijn.

— Nu, dat is wat overdreven. Ik ben John Raffles, zoals je volgens mij al dacht. Ik kan er nu wel voor uitkomen, want ik geloof niet dat hier ratten zijn, om de waarheid uit mij te knagen.

— Daar zal Bishop voor boeten, brulde Shirley, bijna gek van woede.

— Je moet het hem niet kwalijk nemen. Het zou heel anders gelopen zijn, als hij de inrichting van het huis van Wong Li beter had gekend. Het was zonder meer een noodlottige vergissing, zie je. Wong Li viel flauw door de pijn van zijn wond en vond daardoor geen gelegenheid, uitgebreide instructies te geven. En zo kwam het, dat die arme Bishop, terwijl hij dacht, dat hij aan het touw trok, de geheime deur opende, aan het einde van de gang, waarachter mijn twee vrienden juist stonden. Zie je, zij wisten niet, dat het een valdeurtje was. Was dat geen merkwaardig toeval?

Het leek of Shirley zou stikken. Zijn gezicht werd eerst grijs, daarna paars en hij moest steun zoeken bij een van

de stoelen.

— En... wat is er toen met Bishop gebeurd? Hoe is het met hem?

— Slecht, heel slecht, vrees ik, antwoordde Raffles. Ik heb een helper, die zijn eigen kracht nog niet kent en altijd raak slaat.

Schijnbaar onopzettelijk schoof Shirley zijn zwaar lichaam in de richting van de schoorsteen en zei op een toon van zelfbeklag:

— Ik moet erkennen, John Raffles, dat jij me ditmaal te slim af bent geweest. Hoe wist je, dat het meisje hier was?

— Wel, je hebt het toen ik erbij was hard genoeg geschreeuwd, zei Raffles spottend.

Shirley beet zich op de lippen en ging verder:

— En nu kom je hier...

— Een wonderlijke vraag. Natuurlijk kom ik hier om haar voor de tweede keer te bevrijden en ik dank de hemel, dat ik kwam. Dat in de eerste plaats. En vervolgens kom ik je brandkast eens van binnen bekijken. Daar zal wel heel wat inzitten. Je vrienden hebben alles wat zij aan waarde bezaten, moeten afgeven, maar dat is mij niet genoeg. Apropos, de overlevenden zijn in handen van de politie, het spijt me, dat ik het zeggen moet. Het gehele huis van Wong Li is op dit ogenblik zo leeg als een eierschaal, als het kuiken eruit gekropen is.

— En het wijf? Die zwarte Satan?

— Zij leeft, Shirley, antwoordde Raffles, hem strak aankijkend. En dat zij leeft, zal je merken, wees daar maar zeker van.

Shirley was langzaam nog verder gelopen en stond nu vlak naast de schoorsteen. Schijnbaar toevallig had hij de vinger op de uitstekende krul

gelegd. En nu schreeuwde hij, bulderend van het lachen:

— Tot mijn verderf? Dat zullen wij nog eens zien. Je hebt mij nog niet. Zij heeft geen maand meer te leven en zelfs al zou zij iets durven zeggen, dan zou zij dat alleen voor de rechtbank kunnen doen. Ik zal wel zorgen dat ik onder water blijf, totdat zij naar de hel is.

Hij drukte op de knop en het deurtje flapte open. Hij wilde erdoor stappen, maar deinsde terug, alsof een gifslang hem gebeten had.

Een enorm grote man stond in de gang, zo groot, dat zijn hoofd niet eens zichtbaar was en zijn borst maar voor de helft. Maar de grote browning was wel zichtbaar, die door het open deurtje heen op Shirley was gericht. Eindelijk zag de schurk in, dat zijn uur geslagen had. Hij wankelde achteruit, strompelde naar de rustbank en viel er zwaar op neer. Raffles zei rustig:

— Miss Elena, wees zo goed en maak u klaar om mee te gaan. Wij zullen uw getuigenis waarschijnlijk later nodig hebben. Er is u geen woord ontgaan, van wat hier gesproken is?

— Geen woord, antwoordde het meisje toonloos terwijl zij Raffles even aankeek met een smartelijke blik in haar mooie ogen.

* * *

New York is heel wat gewend en verbaast zich niet snel, maar de strafzaak Shirley baarde toch een geweldig opzien.

Zij, die zijn ware aard niet kenden, hadden hem steeds gehouden voor een schatrijke zakenman, die geregeld de beurs bezocht en veel aan sport deed.

Shirley trof het niet, want hij kreeg te doen met een rechter van instruc-

tie, die de zaken stevig aanpakte en ondanks de helpers, die hij bij de politie had, zag de toekomst er donker voor hem uit.

Een heel geheimzinnig tintje kreeg de zaak door de verklaringen, die Elena Hovary al bij haar eerste verhoor voor de rechtercommissaris had afgelegd. Zij deelde uitvoerig mede wat er gebeurd was en noemde daarbij de naam van een man, die ook in Amerika langzamerhand een geduchte klank begon te krijgen. Zij zei, dat zij dit mocht doen, omdat hij zelf het haar aangeraden had en er anders zeker niet aan zou hebben gedacht, omdat hij zich tot twee keer toe tegenover haar als een echte ridder gedragen had en haar gespaard had voor het afschuwelijk lot, dat haar bedreigde.

Die kostbare getuige was en bleef onvindbaar en ook zijn twee vrienden. Men wist niets anders, dan dat hij grote opruiming had gehouden in de brandkast van Shirley, voordat dit bendevoofd door de politie werd afgehaald en dat hij de oorzaak was geweest van de vangst van een aantal smokkelaars en bendeleden in de opiumkit van Wong Li.

En de dag van de terechtzitting nu bracht een sensatie, zelfs voor het verwende publiek van New York.

Shirley werd binnen geleid en zijn vrienden op de tribune zagen dadelijk aan zijn gezicht, dat hij zijn zekerheid teruggewonnen had. En zij begrepen ook waarom. Er was geen enkele getuige te vinden geweest, die iets in zijn nadeel had durven zeggen, uitgezonderd Elena. Raffles was niet komen opdagen. Het zou met een sisser aflopen. Loe Bishop lag in het ziekenhuis en genas langzaam. Hij had al herhaaldelijk verklaard, alleen maar een vriend

te zijn van Shirley. Wong Li zweeg in alle talen en ook zijn bedienden. De Chinees was al acht dagen tevoren wegens het houden van een klandestiene opiumkit, vrijheidsberoving en andere zaken tot een langdurige gevangenisstraf veroordeeld, maar hij bleef zwijgend, glimlachend en geheimzinnig.

En toen gebeurde het. Onder een plotselinge, doodse stilte werd een vrouw binnen gedragen in een soort rolstoel, die door twee sterke bodes naar de getuigenbank werd gereden. Maar bijna nog bleker werd Shirley, want de vrouw was Daisy Mayflower.

Haar gloeiende, zwarte ogen gingen het eerst naar Jane Collins, die ook in de getuigenbank zat en een trieste glimlach, krulde voor een ogenblik haar bloedloze lippen en toen vestigde zij ze strak op de beklaagde.

Maar zegevierend was de glimlach, die speelde om de mond van de Openbare aanklager, die wel wist, hoe men in zulke zaken zijn laatste troef moet uitspelen.

Na de gebruikelijke formaliteiten begon het verhoor en tenslotte sprak Daisy alleen, met een zwakke stem, terwijl zij voortdurend de beklaagde aankeek. En haar verklaring verpletterde hem, langzaam maar zeker, als

onder een loden last.

Zijn hoofd zakte hoe langer hoe dieper op zijn borst. Zijn tint werd grauw. Al zijn misdaden, zijn leiderschap, zijn positie bij de bende werden aan de dag gebracht, meedogenloos verraden, zijn diefstallen, zijn moorden. De namen van medeplichtige politieinspecteurs werden genoemd.

De advocaat van de beklaagde probeerde vruchteloos die eentonige, beschuldigende woordenstroom te stuiten. Als een scherp mes drongen de woorden van de stervende vrouw in de geesten en de harten van de juryleden.

En toen Shirley een ogenblik zijn hoofd ophief, las hij op die harde gezichten zijn vonnis zo duidelijk, alsof het werd uitgeschreeuwd. Maar de Grote Meester was te laf om het af te wachten. Toen eindelijk de vrouw zweeg en uitgeput achterover leunde, stond hij op, haalde snel iets uit zijn zak, stak het in zijn mond, lachte hard en zei een paar keer snel achter elkaar:

— Het is waar. Het is waar, allemaal waar.

Toen knakte hij, dubbel over het schot, voor zijn bank en hij was al dood, toen de snel toeschietende dokter zich over hem heen boog.

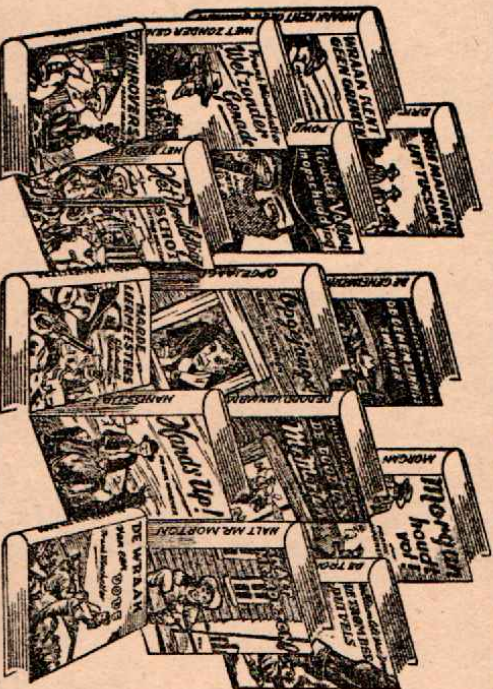
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het duel op de Yagatan

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET PRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Trenrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Madison
3. Harde Leernesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door Frank Winchester
6. Wet zonder Genade }
7. Powder Valley in opschudding door Peter Hild
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door William Colt MacDonald
10. Halt, Mr. Morton }
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madison
13. De geheimzinnige Zwerfver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duitvels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van frotte gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensstaande bon in.

BON Ondergetekende verzooekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ * te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____ L. L.

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 57007